

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

32. In quadam civitate hujus Regni Confessarius cum licentia pœnitentis in ordine ad consilium petendum manifestavit cuidam Sacerdoti aliqua peccata, de quibus ipse postea cum aliquibus locutus est, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

De Sigillo Confessionis. Ref. XXXII &c. 439

tante, ne si Sacerdos accusatus fuerit de reuelatione sigilli, detrimentum patiatur.

2. Sed hanc opinionem non approbat Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 3. sect. 5. num. 14. & Fagundez p. 2. lib. 4. cap. 1. num. 23. & alij, quia esset valde periculosum & onerosum penitentibus; deinde in dubio an ea reuelatio fiat, vel non fiat de licentia penitentis, credendum est testimonio Sacerdotis & non penitentis, vt docet Graffius decis. au. part. 1. lib. 1. cap. 25. num. 16. Henriquez lib. 3. de penit. cap. 19. nu. 10. & alij ergo, &c.

RESOL. XXXII.

In quadam ciuitate huius Regni, Confessarius, cum licentia penitentis in ordine ad consilium petendum, manifestauit cuidam Sacerdoti aliqua peccata, de quibus ipse postea cum aliquibus locutus est, quasturum a se fuit tunc an dictus Confessarius frangeret sigilla confessionis? Ex p. 2. tr. 1. §. 5. & Misc. 1. Ref. 14.

§. 1. **V**icarius illius ciuitatis sententiam affirmatiuam tenebat, adducens Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 3. sect. 4. Sed prater Suarez docet etiam hanc opinionem Pitigianus in 4. sent. tom. 2. disp. 2. §. 2. art. 5. Bonac. de Sacram. disp. 5. §. 6. sect. 5. punct. 3. n. 4. Filiucius in quest. mor. 1. tr. 7. c. 1. §. 1. quest. 4. n. 5. 2. Syluius in addit. ad 3. part. D. Thome. §. 11. a. 2. §. 3. Fernandez in exam. Theol. moral. p. 3. c. 6. §. 6. n. 2. 5. & alij Probatur hæc opinio tribus modis. Primò, ait Pitigianus, & Suarez, Confessarius in hoc casu participat actum clauium, scilicet quoad clauem scientiæ, & supplet defectum ministri, ita vt ex utroque quasi coalescat minister, habens omnia necessaria ad hoc munus. Ergo tenetur ad sigillum.

2. Secundò, asserit Bonacina, & alij, peccata audita in confessione ad quemcumque transeunt, cum obligatione, & onere sigilli confessionis, quia, vt habetur in cap. pastoralis, de decimis, obligatio sequitur rem ipsam, & non personam, sic res pignoratæ transeunt ad quemcumque cum suo onere, quia obligatio rei pignoratæ, prius afficit rem ipsam. Et tandem probatur tertio, quia penitens ea conditione licentiam concedit, vt tamen maneant secretum sub sigillo confessionis.

3. Sed licet hæc opinio si probabilis, probabilior tamen contraria mihi semper visa est; quam mordicus tuerur Valq. in 3. part. tom. 4. §. 9. 3. a. 4. dub. 2. n. 10. Onuphr. opus. de sigillo, sect. 3. §. 9. vnic. dub. 6. fol. mibi 226. §. sequitur primo. Nugnus in addit. ad 3. p. 9. 11. n. 1. fol. mibi 347. col. 1. & ex nostra Religione P. Megala in 1. p. lib. 1. c. 16. n. 6. Et ratio est, quia Confessarius iste accipit notitiam peccatorum non ab ipsa confessione, quasi sigillata, sed ab ipso penitente, ac si ipse referret: (quia idem est, si de consensu illius referat Sacerdos;) iam verò non nouit ex confessione penitentis, sed reuelatione facta extra confessionem ab ipso penitente, vt à Sacerdote de consensu illius, quod idem est ac si ipse referret; quod verò ita referretur, nec in confessione, neque ex confessione referretur. Ergo non oritur obligatio sigilli confessionis.

4. Restat modò respondere ad argumenta opposita. Ad primum respondetur ex Megala, quòd licet reuera consilium ordinetur ad clauis: attamen consuleri peritorem, non est pars clauium, nec pars confessionis, sed tantum instructio est Confessarij, vt possit legitime munus suum exercere. Ergo.

5. Ad secundum respondetur, diuersam esse rationem obligationis in re pignoratæ, & sigillo confessionis: quia obligatio rei pignoratæ, non est obli-

gatio præcepti, sed obligatio quæ fit creditori, vt in eam rem habeat prælationem ad sui solutionem, & ideo obligatio prius afficit rem vnde debet fieri solutio: & quomodocumque transeat ad aliquem, semper transeat cum isto onere. At verò obligatio sigilli, est obligatio præcepti, quod licet feratur de re aliqua faciendæ, vel non faciendæ, tamen non obligat rem ipsam; quia persona est, quæ tenetur operari secundum illud præceptum. Ob id non est accipiendæ ratio obligationis ex ipsa quæ transeat ad alios, sed in ordine ad personam: quare quando quis peccata cognouit ex ipsa confessione, tenetur sigillo, quia tunc temper est respectus in fauorem penitentis. Quando verò innotescent, non à confessione sacramentali, non est aliqua obligatio sigilli. Ergo, &c.

6. Ad tertium respondetur, non esse in potestate penitentis apponere obligationem sigilli, nisi quando obligatio nascitur ex ipsa confessione. Ex his tunc consulit, supradictum Sacerdotem non fregisse sigillum confessionis, sed tantum secretum naturale. De hac tota questione vide Coninch de Sacram. disp. 9. dub. 3. a. n. 38. vsque ad 50.

RESOL. XXXIII.

An cum Sacerdos de licentia penitentis reuelat aliis peccatum, illi alij teneantur ad sigillum?

Et docetur Doctorem, Confessarium, aut Confessarium, cui ex licentia penitentis peccatum, & persona eiusdemmet penitentis manifestatur obligari sacro Sigillo.

Et in §. ultimo huius Resolutionis euisim explanantur alij septem casus & persona in quibus omnes tenentur ad sigillum. Ex part. 5. tr. 1. 1. Ref. 11.

§. 1. **N**egatiuè respondet Valq. in 3. part. tom. 4. §. 9. 3. ad 4. dub. 2. n. 10. Kellifonius tom. 4. in 3. part. §. 11. art. 3. dub. vnic. Megala in 1. part. lib. 1. cap. 16. num. 6. Valboa de Miguouiejo tom. 2. lect. Salmat. in c. omni vtriusque sexus, de penit. & remiss. n. 67. Meratus in D. Thomam, to. 3. tract. de sacram. Penit. disp. 3. 2. sect. 3. num. 3. & Hurtado de Sacrament. disp. 1. 2. de penit. diff. 3. asserentes eum, cui absque licentia penitentis facta est reuelatio, teneri sigillo confessionis, quia tunc cognitio peccati tantum habet ortum ex confessione sacramentali, quia penitens id tantum dixit in confessione sacramentali. Eum verò cui facta est reuelatio peccati ex licentia penitentis, non teneri sigillo confessionis, sed tantum secreto naturali iustitiæ, quia iste non cognouit peccatum ex confessione sacramentali adhuc remotè & mediatè, sed tantum ex narratione non sacramentali, qua penitens concedens licentiam ad reuelandum peccatum ait siue expressè, siue implicite: Hoc peccatum, quod feci, & tibi confessus sum, me fecisse reuela. Et hanc opinionem tenet etiam Onuphris opus. de sigillo, sect. 3. §. vnic. dub. 6. vbi ita ait. Sequitur primò Confessarium, si illi penitens dederit facultatem, vt petat consilium de peccato confesso, ipse verò adeat aliquem, & ex licentia habita reueler peccatum simul & personam, non teneri nisi solo secreto naturali ad peccatum reticendum: rationem iam innuimus supra, quia facultas penitentis non solum est vt peccati notitia extendatur ad Confessarium, sed etiam vt præterea tollatur Confessario obligatio sigilli, ita vt inde res relinquatur suæ naturæ, & sicut res ex natura sua nullo addito sacramento solum erat sub secreto naturali, sicut & quod reuelatum est Confessario à Confessario de licentia penitentis relinquatur suæ naturæ, & consequenter sub solo secreto naturali: nam, vt iam constat ex dictis,

Sup. hoc cō-
silio late in
Ref. præteri-
ta.